

Миле: У епизоди Страни језици, или Дас ист Миле

Учитељица: (Х)ај(де)мо, Жаре Богдановић је л ту, Миле, Јована, Јелена, Бошко, јесмо ту? Зорица, Дамир? Добро. Одлично. (Х)ај(де)мо сада да видимо да ли смо увежбали лекцију од прошле недеље? Јесмо вежбали? (Х)ајде то мало живље, јесмо вежбали?!

Ученици: Па јесмо!

Учитељица: Не каже се јесмо, већ „yes“. (Х)ајмо сад овако, сви у глас – What is your name?

Ученици: What is your name?

Учитељица: Лепо, лепо, лепо, али прво ја вама кажем – What is your name?, а онда ви кажете ваше име. Ево Миле, на пример. How do you do, Mile? You don't speak English? (Х)ајде сад лепо устани и кажи свима наглас – What is your name?

Миле: My name is Ted.

Учитељица: Напоље, вољу један неотесани. ..бо те Тед. У ..... лепу материну. Please, do open your books, page number six, sorry, number seven, and Bekane, please start, read the lesson.

Бекан: Е, е, гуд морнинг.

Миле: И шта сад? Сви знају језике. Не можеш без језика ништа. Бићеш к(а)о глув и слеп. Како ћеш да путујеш без језика? Ало, а није Миле глуп, зна Миле да није Тед, ал(и) неће да учи језике. Је л јасно?

Схватам ја да понешто треба да се зна. Ауфидерзен, вулеву куше, кванто коста уно пиколо оргазмо, не живимо сами и те приче. Ал(и) пазите, нећу да учим туђе. То тако почне, мало по мало, све као треба се, мора се. И онда преко ноћи почнем да једем биљке, пробушим уво, играм тенис и постанем педер. Геј, пардон. Па је л(и) тако? Немој да ми прилазиш!

Ја нисам против странаца, те донације, фондације и то, то је све уреду, да мало станемо на ноге. Мислим да би било боље да се та бесповратна помоћ да нама, а не за струју и за путеве, да је ми распоредимо, али... Ја волим и да видим странца. Ма једном овде код нас у крај заглавио неки жути, Јапанац, пардон. Одма(х) смо га водили на пиво. Одма(х) смо га научили све на српском.

Миле: (Х)ај(де) реци оно.

Јапанац: Ал(а) је добро пиво, ..бо те матер.

Миле: Живот!

Јапанац: Овај, ..бо те живот.

Ето. И што би ја сад мењао мој лепо језик што је мене моја мајка научила за нешто што не разумем. Шта, треба да дође неки хохштаплер да ме учи о-кеј? Па није о-кеј, него таман. Оћу да ми све буде таман. И тако до краја. Неко куца.

Туристи: Sorry. Can we ask you about this park. We are looking for Kalemegdan.

Миле: Калемегдан? Пустити то. Калемегдан је тамо! Тамо. Значи идеш десно и пичиш, пичиш, пичиш, и онда лево ти је Калемегдан. О-кеј? Каман!

Туристи: OK. Can I take a picture?

Миле: Може.

Туристи: Can I hug you, yeah? OK, tourist, yeah! Ready! Thank you. Another with my friend, yeah?

Миле: Може.

Туристи: OK, one, two... Thank you!

Миле: Но проблемо.

Туристи: Thank you, thank you very much, Bye, bye!

Миле: Но проблемо.

Туристи: Oh, my tape, man. So, he said, we are going now that way – No...

Миле: Е у томе је кунст. Само мало кажеш гласније и све те разумеју. Што би(х) ја учио језике? Је л(и) има неки разлог? Кол(и)ко сам ја ту добар? Молим? Компјутери, а, је л(и) то? Па да скроз полудим? Да кренем да гледам оне слике вампира и жена у црном, да будем шано-душо, да скочим са спрата на бетон. Као комуникација, ново доба. Пусти то! Лепо кажу наши стари, све је то шатровирање. Отишо Миле, ћао!

Чекај, није ћао. Нисмо ми жабари. Довиђења. Здраво. Говори српски да те цео свет разуме. А ко не разуме, ко му шмиргла уши. Наставиће се. А јакна, а? Ко нађе, његово је. Јао, какви сте! М(а)рш, маму вам ..... .